

PONDĚLÍ 10.2.

Cusco s příchutí koky a morčete

V pondělí ráno jsme se rozloučili s Jitkou, dojeli na letiště a už za hodinku jsme přistávali v Cusco, výchozí bod pro cestu na Machu Picchu. Hostel jsme vybrali jednoznačně, nejvíc otřískaná zašlá cedule, podezřelé dveře, spousta schodů, ale kousek od centra. Sice v umyvadle netekla voda a ve dveřích do pokoje byla díra, kudy by člověk s klidem prostrčil hlavu, ale pokoje byly ok a manager Willi byl sympaták a dal nám slevu, aniž bychom museli moc smlouvat.

Po ubytování se jsme vyrazili na oběd. Neodolali jsme místní specialitě a ve čtyřech se podělili o stehýnko z morčete. Vyloženě chutnalo jen Gabrielovi a mně jediné tedy vůbec. Jelikož Cusco leží ve 3400 m.n.m. je běžné, že vás tu potká výšková nemoc. Jitka nás na to připravila, a tak jsme každý v kapse schovával připravenou pilulku. Kromě mě si ho všichni dali hned k obědu a společně jsme to zapili čajem z koky, která je na výškovou nemoc také účinným lékem. Zbytek dne jsme strávili procházkou městem. Cusco je moc pěkné město nejen díky tomu, že leží uprostřed hor, ale i jako takové. Je považováno za historické centrum Peru, je na seznamu UNESCO, žije v něm 510 000 obyvatel, ale ročně sem zavítá 2 milionu turistů. Výšková nemoc první postihla Gabriela, až do příštího rána si stěžoval, že se cítí jak při nejhorší kocovině v životě a nepomáhalo mu ani žvýkání koky. Potom začaly Zdendu brnět nohy, a ani Laura se netvářila moc šťastně. Já jsem si asi vytvořila velkou výškovou rezervu během pobytu v Beneluxu, a tak jsem byla v pohodě.

Skoro nejlepší z celé procházky byla návštěva tržiště. Z toho ovoce a zeleniny mi přecházely oči, nemluvě o stáncích s džusem, kde vám před očima rozdrtí ovoce a za pár solí namíchají podle chuti. Ochutnali jsme další místní specialitu a zapili to tradičním drinkem z fialové kukuřice Chichi morada, (chutná to jak třešňová limča). Dalším překvapením byla vlajka gejų pověšená na radnici. Později jsme však zjistili, že to byla oficiální vlajka Cusca. Vlajka gejų má totiž o jeden růžový pruh více. K večeru se dalo do deště, a tak jsme se rozběhli zpátky k hostelu, kde jsme si na další dny domluvili výpravu na Machu Picchu, nejznámější archeologické naleziště na světě z dob Inků (15 st.). Willi nás ještě poučil, jak rozeznat falešné bankovky, které tu jsou normálně v oběhu, od pravých a šli jsme spát.

ÚTERÝ 11.2.

Skoro na Mont Blancu

Podle instrukcí jsme ráno vstali, abychom už v šest byli připravení k odjezdu. Bohužel ne tak zbylí účastníci výpravy, a tak jsme nakonec měli hodinu na vychutnání si našeho cherymoya k snídani (Mark Twain prohlásil, že je to nejlahodnější ovoce, jaké lidstvo poznalo). Na cestu jsme si připravili batůžky a zbytek věcí nám Willi uschoval v hostelu v rádoby zamčené místnosti na konci chodby. Doprovodil nás k našemu minibusu a mě se Zdendou slíbil pobyt zadarmo, když mu vymyslíme atraktivní název hostelu.

Cesta autobusem trvala celkem 8 hodin. Projížděli jsme nádhernou krajinou. Silnice se klikatila v horách, a to až do výšky 4400 m.n.m. (mimočodem Mont Blanc je 4810 m.n.m.). Tyto dva faktory dohromady byly příčinou bílých obličejů u většiny spolucestujících. Nakonec ale zvracel jen jeden, za což jsme mu byli celkem vděční, jelikož autobus musel zastavit a my aspoň měli čas udělat nějaké fotky. Nejvíce mě fascinovali lidé žijící v horách obhospodařující si svá políčka na šikmých stráních ve 4000 m.n.m. Odtamtud jsme pomalu začali klesat do 900 m.n.m. Cestou nám přeběhly přes cestu lamy, projeli jsme několika rozvodněnými potoky a zastavili se na obědě. Poslední část cesty vedla po skále s nulovou krajnicí a hlubokým srázem dolů. Ovšem ani tento fakt našeho řidiče. (hádám bývalého závodníka rallye), nerozházela a aniž by zpomalil vyhýbal se protijedoucím autům na silničníce, kam se sotva vešlo jedno.

Vyhodili nás na parkovišti a řekli, že dál máme pokračovat pěšky a za dvě hodiny se sejdeme v Aguas Calientes, vesnička pod Machu Picchu, dostupné pouze pěšky nebo vlakem. Cesta netrvala dvě hodiny, nýbrž tři. Ale jelikož jsme se bavili pozorováním okolní krajiny – rozbouřená řeka, kopce,

tropický horský les a v něm schovaná banánová políčka, cesta nám rychle utekla. Tomu napomohl i náš nový kamarád Frank z Berlína, s kterým jsme se po cestě seznámili.

V Aguas Calientes jsme se ubytovali a vydali na průzkum města. Pěkné malé městečko obklopené horami je až moc zamořené turismem, což se hned pozná nejen díky honosným budovám, ale také díky nabídkám italské pizzy v každé druhé restauraci. Po procházce nás čekala večeře, kde měl náš průvodce asi 20-ti minutový proslov. Když se ho však Frank zeptal, jestli to může zopakovat v angličtině, zvládl to shrnout do jedné věty: „Sejdeme se zítra ráno v 7.“ Po večeři jsme úspěšně zvládli naší první španělskou konverzaci ohledně zítřejšího ranního odchodu, jelikož Gabriel byl s Laurou ještě ve městě. A kolem půlnoci spát.

STŘEDA 12.2.

Machu Picchu

Po brzkém vstávání, následovala snídaně ve 4:45 ráno. Pak jsme dostali na výběr, autobus a nebo pěšky. Ovšem přeci nejsme žádné lamy, ale zkušený čeští turisté, a tak pro nás, vyběhnout 1200 metrů převýšení za hodinku, nebude žádný problém (hahaha). Nakonec jsme tam však díky Zdenkovi vražednému tempu byli za 50 minut. Gabriel s Laurou dorazili 15minut po nás s tím, že příště jedou busem a Frank to pěšky raději ani nezkoušel.

10 minutový bonus měl však velkou výhodu a to, že se nám podařilo najít anglicky mluvícího průvodce, takže jsme se o Machu Picchu dozvěděli spoustu zajímavých faktů. Samotné Machu Picchu je ohromné a ohromující, a to dokonce ještě víc, než ho znáte z počítačem upravených fotek. Během prohlídky jsme potkali spoustu lam a dokonce jednu činčilu. Výhodou ranního vstávání bylo, že tam ještě nebylo tolik turistů, i když na nejvyšší bod Wayna Picchu jsme se stejně nedostali (tam pouští jenom 400 předem registrovaných turistů denně). Také počasí nám skvěle vyšlo. Mlha sice byla, ale ne pořád a krom jemného mrholení nám celé dva dny vůbec nepršelo, což je v období dešťů (září-březen) vážně co říct.

Před jedenáctou jsme se vydali na cestu zpět. Z kopce dolů se šlo lépe než nahoru. Pak svačina a rychle na parkoviště, protože ještě večer musíme chytit bus z Cusca.

Abychom si cestu zpátky na parkoviště zkrátali, chtěli jsme jet vlakem, ovšem turistická cena 22 dolarů nás odradila, a tak jsme se vydali pěšky. Cestou jsme sledovali papoušky, shluky motýlů a další divný hmyz. Poslední úsek před parkovištěm jsme potkali několik vesničanů. Z nichž jedna paní vrazila Zdendovi do ruky lavor, ať jí ho nese, tak nesl.

Bohužel v této chvíli totálně selhala organizace, a tak nejen že jsme nakonec na parkovišti hodinu čekali, nejen že, přestože jsme tam byli první, jsme odjížděli jako poslední, ale dokonce nás rozdělili a Gabriela posadili do úplně jiného minibusu. To už jsme byli celkem vystresovaní, že náš bus z Cusca nemůžeme stihnout, ale našeho řidiče to očividně nijak nerozhodilo. Nejprve zastavil u restaurace, všechny pasažéry nechal v busu a sám si zašel na oběd. Další zastávka byla, aby si odskočil na cigáro. Při další si došel na nákup, který jsme pak samozřejmě museli po cestě dovézt k němu

domů. A na závěr usoudil, že v autobuse je přespříliš místa, a tak nabral z jakési vesnice pár místních a nacpal je do minibusu, přestože museli sedět naskládání na sobě a částečně na zemi.

V Cuscu jsme rychle sbalili věci a šli na bus, který jsme kupodivu stihli a který byl překvapivě velmi pohodlný. Ještě si pamatuji, jak někde stavíme a do busu nabíhají pouliční prodavači s krabicí pečiva, pití a zmrzlin snažící se rychle něco prodat než se autobus zase rozjede. A pak už jsem usnula.